

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașoă.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Al. I. Floru (București), 2 lei; Augusta Orghidan (București), 2 lei; El. Ivașcu (București), 2 lei; N. C. Paulescu (București), 2 lei; F. Papadopol (București), 2 lei; M. Rode (București), 2 lei; R. Wechselberg (București), 2 lei; Ana D. Furnică (București), 2 lei; C. Cristodorescu (București), 2 lei; Căpitan Augustin (București), 2 lei; S. Georgescu (București), 2 lei; M. Enescu (București), 2 lei; Natalia Leonida (București), 2 lei; Crisanta Râmnicăneanu (București), 5 lei; Mihail M. Râmnicăneanu (București), 5 lei; I. S. Teodorescu (Pitești), 2 lei; D. Bârzotescu (Pitești), 2 lei; Gr. Gazoirescu (Pitești), 2 lei; Pr. I. Petculescu (Pitești), 2 lei; Sabina Cușbășan (Pitești), 2 lei; Pr. N. C. Boerescu (București), 2 lei; Georgescu P. Lucreția (Slatina), 2 lei; Poboran Gh. (Slatina), 2 lei; Fântâneanu C. (Slatina), 3 lei; Elisabeta Stoicescu (București), 3 lei; Poenaru Panteli (București), 2 lei; Mandrin Petre (București), 2 lei; Samureanu C. (București), 2 lei; Alexandrescu Alex. (București), 2 lei; Strafalogea Ioan (București), 2 lei; Săboteanu Gh. (București), 2 lei; Locusteanu Ioan (București), 2 lei; Tatulescu Const. (București), 2 lei; Alexiu Leonida (București), 2 lei; Dimitriu N. (București), 2 lei; Cruce-nu C. (București), 2 lei; Popescu M. (București), 2 lei; Vârtejeanu Iacob (București), 2 lei; Mărculescu Ioan (București), 2 lei; Elena T. Petrescu (București), 2 lei; Maria Mellissiano (București), 2 lei; Maria Gh. Bibescu (București), 2 lei; I. Buzincu (Cernavodă) 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 240; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.310 lei.

(Va urma în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. . . . . 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Carmen Sylva, Statuia de marmură (poesie tradusă de G. Coșbuc). — Deschiderea sesiunii generale a Academiei Române. — N. Nicolăescu și G. Stoinescu, Cum se cere să fie un uleiu bun. — Radu, Igiena ochilor. — Aniversarea a 25 de ani de căsătorie a Impăratului Wilhelm cu Impărăteasa Augusta Victoria. — Gr. Teodossiu, Traiul fără cununie. — Moș-Neagu, Egiptul în trecut. — C. Rădulescu-Codin, De când sunt judecătoria? — Știțetof, Cum se merge împoșit în Olanda. — C. Ionescu, Râia. — Glume. — Cronica săptămânii. — Dare de seamă. — D. Ionescu-Morel, M'am hotărât (poesie populară). — Bibliografie. — Mulțumiri. — Poșta redacției. — Licitajuni.

Sfaturi: Cum se pot cunoaște ouăle dacă sunt proaspete. — Sfaturi pentru cultura pomilor. — Ouăle de pus la cloșci.

Ilustrațiuni: Una din pozițiile rele ale școlarilor la scris. — Impărăteasa Germaniei. — Impăratul Germaniei. — Fațada unui monument egiptean din vremurile cele vechi. — Olandeză. — Olandez.

*** Statuia de marmură

de

Carmen Sylva ***

Ah, idolul, iar și iară!
 Iadu 'n drumul nostru-l scoase —
 De-i ca noi, un trup cu oase,
 Rușinat atunci să piară!

Să vedem de plânge-ori țipă
 Și de rane dacă știe.
 Când o vom lovi 'n mânie
 Sfărâma-se-va 'ntr'o clipă.

Sboară pietrele dușmane
 Și-ori și unde-o piatr'ajunge,
 Alba marmur'o străpunge
 Și 'n adânc deschide rane.

Sânge 'ncepe să răsară
 Și pe piatră se prelinge:
 Și pe ea o poți învinge
 Și ea sufere-așă dară!

Ei s'opresc și să 'nspăimântă —
Gura lor din nou zâmbește
Și, senin, în ei sporește
Gândul orb care-i frământă!

Sânge-acum în bună pace
Mult din zeci de rane pică;
Nici un gemet nu ridică
Pieptul ei, și gura-i tace.

Ah, și ochii-asudă sânge
Peste-obrajii albi. De-odată
Cade gloata 'nspăimântată
Și 'n glas mare 'ncepe-a plânge.

Insă ruga li-e deșeartă!
Inima ce-a fost făcută
Piatră 'n chinul ei, sta mută:
Nici n'acuză, nici nu iartă.

Trad. G. Coșbuc.

Deschiderea sesiunii generale a Academiei române.

Marti 28 Februarie a. c. orele 2 p. m. a avut loc deschiderea sesiunii generale a Academiei române, cu care prilej d-l Ion Kalinderu Președintele acestei Inalte Instituțiuni Culturale a donat suma de 4.000 lei-pentru întocmirea, după cercetări la fața locului, a unui studiu istoric, economic, social și geografic, asupra populațiunii Aromânilor din Macedonia, rostind și următoarea cuvântare:

Onorați Colegi,

Sunt fericit că vă pot ūra și de astădată bun venit la sesiunea generală, și că ne aflăm în număr destul de mare și voioși pentru a lucra la sporul și înălțarea culturii noastre naționale.

Punând intru aceasta toată râvna, nu facem decât să practicăm iubirea ce fiecare purtăm literilor și științei, și ne împlinim o scumpă datorie către neam, care, răspândit cum se găsește, nu e legat la olaltă decât prin limba și cultura comună. Această legătură dintre noi de aici și frații de peste hotare, trebuie să caute tot Românul s'o întărească, căci ea împreună cu credința ne-au susținut în furtunile ce ne-au bântuît atâta vreme, și tot ele ne vor duce la un viitor frumos.

Insuflețit de aceste sentimente am făcut tot ce am putut, pen-

tru a corespunde marelui încredere cu care m'ați onorat din nou, iar din programa lucrărilor acestei sesiuni, și din expunerea amănunțită a d-lui secretar-general, veți vedea care a fost activitatea Academiei, dela despărțirea noastră din urmă.

Țin a vă mai arăta aici ceea ce s'a putut îndeplini din dorințele ce am exprimat la deschiderea sesiunii generale trecute.

Astfel, luându-le în rândul în care au fost spuse, mă bucur că ședințele publice au fost numeroase și interesante. De asemenea au asistat la câteva din ele și la o parte din cele ordinare, unii din colegii noștri domiciliați în a doua capitală a țării, în urma măsurii ce propusesem de a li se înlesni venirea în București. Pe viitor sper că această participare va fi mult mai vie, spre binele instituțiunii noastre.

Au mai asistat la ședințe și numeroși colegi corespondenți și onorari.

Mai propusesem, pentru îndeplinirea prevederilor art. 45, din Regulament, tipărirea într'o limbă străină, cea franceză, a unui rezumat al lucrărilor Academiei noastre, fie într'un buletin special, fie în broșuri. Intr'una din ședințe s'a hotărât apoi publicarea celor trei rapoarte ale d-lui secretar-general, care le-ați auzit în sesiunea din urmă, până ce se va putea găsi fondurile trebuincioase pentru a statornici scoaterea unui Buletin regulat.

Aceste rapoarte sunt :

1) Un raport despre activitatea Academiei dela 1884 până la 1905, adică pe timpul de când mult respectatul d-l Sturdza e secretar-general.

2) Un raport despre lucrările făcute în 1904—1905.

3) Un raport despre lucrările făcute în sesiunea generală din 1905.

Ele au apărut acum câteva zile în limba franceză. Ca început cred că această publicațiune va fi bine primită de toți, și am speranță că pe viitor i se va putea da întinderea cuvenită, pentru a ne înlesni și mai mult contactul cu colegii noștri străini, cu așezămintele similare și în genere cu literații și oamenii de știință din alte țări.

Articolul 36 din Regulament zice, că și persoane străine de Academie pot să prezinte lucrări în limba română, sau în orice limbă, spre a fi imprimate în Anale, și că pot face chiar cetiri în ședințe publice. Cestiunile acestea au avut toată atențiunea noastră, împreună cu alta și mai importantă: modificarea Regulamentelor și deciziunilor în unele puncte, și mai cu seamă în dispozițiunile privitoare la acordarea și împărțirea premiilor.

După mai multe discuțiuni s'a întocmit o comisiune, care a formulat diferite schimbări, ce vă va propune, în urma cărora secțiunile vor fi pe viitor autonome pentru unele premii, rămânând ca adunarea generală să ia numai cunoștință de propunerile lor. În acest chip aprecierea e dată în mâna secțiunilor, iar scrierile literare, despre care s'a zis c'ar fi fost sacrificate, vor avea garanțiile cele mai mari.

În vederea însemnătății ce au aceste modificări, v'aș ruga dar, onorați Colegi, a le lua printre cele d'întăiu în debateri și a da încuviințare, pentru a putea fi puse cât mai curând în aplicare.

Cât pentru celelalte modificări de statute și Regulamente, pentru care ne-a lipsit timpul necesar, sper că vor fi studiate de

acî înainte, căci dacă nu sunt atât de urgente ca cele privitoare la premii, sînt însă tot atât de însemnate pentru bunul mers al Academiei noastre.

În ce privește acordarea și de ajutoare, nu numai de burse, din fondurile Adamachi, comisiunea acestei fundațiuni se va ocupa de această chestiune și sper că vă va prezenta o soluțiune favorabilă.

Mai ziceam anul trecut că Biblioteca noastră, așa cum e întocmită și cu localul ce are, nu poate satisface pe toți cîți ar dori să citească și să consulte operele de care dispune. Din această cauză am cerut ca ea să fie și seara deschisă publicului, ceea ce însă nu s'a putut face din multe motive. În primul rînd e chiar clădirea și modul de luminat, care nu presintă destulă garanție în contra pericolului de incendiu.

Academia are un loc întins împrejurul caselor sale, dar din nenorocire îi lipsesc fondurile, care i-ar permite mărirea bibliotecii sau ridicarea unei construcțiuni noi. Fac însă urări că între multele opere, cari vor reaminti serbarea de 40 ani de fericită domnie a M. S. Regelui, să fie și o măreață clădire ridicată chiar de stat, de oarece e adînc simțită lipsa unei biblioteci, care să servească întregului public cititor, iar nu numai unei părți.

În aceeași ordine de idei amintesc de «Publicațiunile Hurmuzachi» pentru care statul a acordat o subvenție de 33.000 lei pînă în 1899/1900 inclusiv. În 1900—1901 și 1901—1902 a scăzut-o la 15.000 lei, iar pe timpul dela 1902—1903 pînă la 1005—1906, la 10.000 de lei. Suma fiind mică s'a restrîns și publicarea. Ultimul volum tipărit de d-l N. Iorga: «Acte relative la răsboaiele și cuceririle lui Mihai-Vodă Viteazul» a apărut în 1903 și din bugetele viitoare a trebuit ca întreaga subvenție să se dea pentru imprimarea acestui volum. Publicațiunea este acum întreruptă, dar documente sunt strânse și stau gata de tipar pentru cel puțin 10 volume.

Comisiunea Dicționarului Limbei Române va raporta despre starea în care se găsește această lucrare atât de așteptată, stare care ne îngăduie să sperăm într'un rezultat satisfăcător și neîntîrziat.

În sfîrșit, îmi permit a crede că s'a lucrat cu spor, și fac urări ca toate secțiunile noastre să desvolte o activitate egală.

Afară de lucrările curente, Academia a luat parte la Congresul de științe din Craiova, delegându-mă pe mine a o reprezentă și a salută în numele ei pe membrii adunați acolo din toate părțile țării, ceea ce am făcut rostind și o cuvîntare, despre «Progresele științelor» în genere.

A fost reprezentată și la jubileul colegului P. Poni, prin d-l D. A. Sturdza, care i-a exprimat urările noastre de viață îndelungată și rodnică.

A mai luat parte la doliul, de care a fost cuprinsă Familia noastră Regală, prin încetarea din viață a A. S. R. Principelui Leopold, exprimînd în numele nostru sentimentele cele mai profunde de compătimire Familiei Regale, pentru durerea de care a fost lovită atât de des într'un timp scurt. Aceste încercări ale soartei au fost cu atât mai grele cu cât au venit în apropierea jubileului a 40 de ani de domnie a M. S. Regelui Carol. I.

Orice privește Dinastia, și cu deosebire pe M. S. Regele, deșteaptă cel mai viu interes al națiunei și al Corpului nostru, care

a primit atât de numeroase dovezi de ocrotitoare iubire dela Augustul său Președinte de onoare și Protector. Simțim dar toți o mândră bucurie că în acest an, Statul și Neamul Românesc vor serbă împlinirea a 40 de ani de domnie, care au fost 40 de ani de înaintare și înflorire, și în care, sub înalta conducere a primului Rege Român, s'a îndeplinit o parte măreață a idealului ce au avut toți eroii noștri, toți cronicarii, toți bărbații noștri de stat.

Această bucurie e cu atât mai mare cu cât, pe când spre sfârșitul domniilor mari ce am avut, de pildă a lui Ștefan-Vodă, se simțea că țara nu mai poate sta mult timp la aceeași înălțare, acum totul arată că prezentul nu e decât promisiunea sau începutul unui viitor și mai înălțător, și că acești 40 de ani au dat rădăcini neclintite unei tutelare instituțiuni, a cărei lipsă am simțit-o amar în decursul veacurilor, voiu să zic Dinastiei Naționale.

În cei 40 de ani din urmă România a trecut prin multe schimbări, grație progreselor ce a realizat în toate ramurile de activitate națională. O evoluțiune simțitoare s'a făcut și în viața fraților noștri din celelalte țări, în deosebi a celor din Turcia Europeană, cari duc și azi o luptă grea pentru existența și afirmarea lor ca Români.

Supuși devotați ai M. S. Sultanului, ei nu cer decât drepturile naturale ce le-au fost încălțate, o spun cu regret, tocmai de cei chemați a propovădui dragostea și buna înțelegere, atât ca drept-credincioși, cât și ca apostoli ai Mântuitorului pe pământ. Și dacă lupta a fost lungă, iar înaintarea relativ mică, aceasta se datorește în bună parte lipsei de școale și mai ales a cunoașterii trecutului și a situațiunii lor actuale, numerice, culturale și economice.

În Vilaetele Salonic, Monastir și Üsküb, locuesc pe lângă Români și Turci și alte naționalități creștine, pentru cari statele conaționale au cheltuit sume însemnate și au făcut jertfe mari cu adunarea și publicarea datelor menite a scoate în evidență situațiunea lor. În toate aceste lucrări, și e natural să fie așa, Românii sunt, sau lăsați cu totul la o parte, sau studiați foarte puțin și superficial. Din această cauză frații noștri din acele părți sunt puțin cunoscuți și drepturile lor nesocotite. Numai de curând au început a se mișca serios și a atrage atențiunea Europei asupra lor.

Am salutat cu bucurie silințele lor, și în dorința de a ajuta la întărirea mișcării de deșteptare națională, prin o scriere întemeiată pe adevăr, îmi fac o plăcere a contribui cu 4.000 de lei pentru ca Academia să întreprindă o lucrare de acest fel, delegând un cunoscător, care să studieze minuțios la fața locului, starea actuală a cestiuniilor de care depinde viitorul acestui vlăstar al neamului românesc. E aci și o cestiune de Istorie, atât veche cât și contimporană, căci pe când pentru Românii din celelalte țări avem destule opere, pentru cei de-acolo sunt prea puține.

Astfel închipuit și executat, acest studiu va fi o călăuză pentru istorici, pentru bărbații politici, ca și pentru economiști și etnografi, iar cei cari sunt în situațiune de a se ocupa de existența Aromânilor, pe viitor vor avea un izvor de nenumerose și te-meinice îndrumări.

Rămâne ca Academia să întocmească programul lucrării, pentru care îmi permit a da aci, ca simplă indicațiune, următoarele puncte principale:

1. O enumerare complectă a părților locuite de Români, cu descrierea celor importante și cu arătarea populațiunii ezacte, cum și a elementelor din care se compune, ca sex și vârstă, ca îndeletniciri, ca naționalitate și religie.

2. O cercetare dacă în trecut au fost mai multe sau mai puține, ori alte locuri, locuite de Români, iar ca concluziune constatarea dacă a fost o concentrare, o risipire, sau o deplasare a elementului românesc. Cercetarea se va limita în genere la secolul trecut.

3. Determinarea centrelor de populațiune, pe teritorii compacte, în care Aromânii sunt cei mai numeroși, cum și a enclavelor străine de pe aceste teritorii și invers a enclavelor românești, în ținuturi ocupate de alte neamuri.

Bine înțeles că se va da și întinderea centrelor și teritoriilor cât se poate mai exact, atât în măsuri locale cât și în unități metrice.

4. Pe baza elementelor adunate sub 1, 2 și 3 se va determina care ar fi plășile, «caza-le», în care Aromânii ar putea forma comunități bisericești și școlare autonome, destul de numeroase și de omoge e pentru a justifica înființarea unor eparhii.

5. Fazele prin care au trecut Aromânii în secolul al 19-lea și starea relațiilor cu guvernul Otoman și cu locuitorii Turci, Greci, Bulgari, Sârbi, Albanezi. De asemenea schimbările ce a produs înființarea gendarmeriei internaționale și controlul delegaților civili: unul Rus și altul Austro-Ungar.

6. Descrierea fizică a vilaetelor Salonic, Bitolia și Üsküb. Descrierea lor economică — pentru care se pot întrebuința rapoartele anuale ale consulilor Italiani, Austro-ungari, Belgieni etc — cum și a principalelor orașe, ca Bitolia (45.000 loc), Perlepe (17.000) Florina (12.000), Ohrida (13.000), Crușova (9.000), etc. aceste cifre sunt luate din raportul asupra Vilaetului Bitolia, prezentat în Ianuarie 1906, de consulul italian G. de Vesart, guvernului său.

7. O bibliografie completă cu aprecieri și rezumate a scrierilor privitoare la Aromânii din Macedonia, în ori ce limbă, cu discuțiunea gradului de încredere ce merită cele principale din ele și a izvoarelor întrebuințate.

8. Combaterea cu argumente științifice a erorilor de căpetenie scrise în privința Românilor macedoneni, mai cu seamă în ultimii ani.

9. O antalogie de ceea ce s'a scris în anul al 19-lea despre Românii macedoneni, Pouqueville, Kanitz, Ami Boué, Lamouche, Weigand, Laveleye, Gopcievitch, Bérard și alții.

10. Expunerea metodică de tot ce au făcut, atât Statul Român cât și unii cetățeni pentru a ajuta pe Românii din Turcia-Europeană să-și păstreze individualitatea etnică și să se cultive.

Fie-mi permis, ca terminând această cuvântare, să amintesc că am împlinit 40 de ani de viață publică, căci la 28 Ianuarie 1866, am fost numit procuror de secție la Tribunalul de Ilfov (1).

Privind la acest lung interval de timp m'am întrebat dacă

(1) Decret publicat în Monitorul Principatelor-Unite-Române No. 25 din 2/14 Fevruarie 1866.

l'am întrebuințat bine, adică spre binele Țării și al Tronului, și conștiința îmi spune că n'am uitat nici odată acest scop.

Alegându-mă ca membru în 1893, prin o generoasă apreciere a modestelor mele merite, mi ați dat, Onorați colegi, o nouă ardoare de a-mi consacra puterile acestui focar de lumină, scump inimilor române.

Tinerii pot să-și dea personal seamă numai de ce ne-a rămas de făcut, pentru a ne înălța în toate privințele la nivelul națiunilor cu culturi vechi; eu și cei de o vârstă cu mine știm și simțim din experiența vieții noastre, că ultimii 40 de ani au fost una din cele mai fericite epoci ale poporului nostru.

Recunoștința către cel care a ținut neîntrerupt cârma în această cale, ne îndeamnă dar, Onorați Colegi, de a ură cu căldură viață lungă M. S. Regelui Carol I. Intemeietorul, și întregii Familii Regale.

Cum se cere să fie un ulei bun.

De la născocirea celui dintâiu ulei cu faguri mișcători, care se începe de la cea dintâiu ramă a Păr. Della Rocca, sute de feluri de uleie s'au dat la iveală, cu pretențiunea de a fi unul mai bun decât altul. Fiecare stupar cu o oarecare știință despre albinărit, în ambiția de a-și lega numele de un ulei, cu care să treacă în amintirea urmașilor, sau din pornirea de a specula neștiința altora, s'a crezut îndreptățit să schimbe, ori să adauge câte ceva la un ulei făcut de un altul, să-l mai mărească, ori să-l mai micșoreze, și apoi să l dea în vileag, însoțit de cele mai mari laude, ca o născocire a lui. Cu toate adăogirile sau schimbările, partea de căpetenie, adică atârnarea rameilor așa ca să nu se atingă în nici o parte de ulei, născocire datorită lui Langstroth și Berlepsch, a rămas până azi neatinsă.

Uleiele bune nu pot fi oricum, după cum i-a trecut prin minte născocitorului. Ele trebuiesc făcute după anume socoteli și să îndeplinească anume cerințe privitoare :

- I. La forma, la încăperea și la întocmirea lor dinăuntru;
- II. La înlesnirea de a fi mânuite, și
- III. La curățenia și limpezimea mierei.

I. De forma și de încăperea uleiului; de mărimea și de forma ramei; de întocmirea dinăuntru și de materialul, din care se fac uleiele, atârnă dezvoltarea roiului;

II. Înlesnirea de mânuire ne îngăduie facerea tuturor lucrărilor, ce le cere știința de azi a creșterii albinelor, cu cea mai mare ușurință și fără a aduce mare tulburare albinelor;

III. Prin întrunirea celei de a treia cerințe, uleiele noi ne dau o miere limpede și lipsită de orice amestec cu căței, păstură, ori albine moarte.

Uleiile de sistem vechiu întrunesc cerința dintâiu. Albinele strâng în ele miere tot așa ca și în oricare altele și petrec iarna ca și în cel mai măestrit uleiu nou, dar nu îndeplinesc celelalte două cerințe din urmă, adică înlesnirea de mănuire și frumusețea mierii.

Vom arăta acum cu deamănuntul, după un stupar învățat anume Hommel cum se cere să fie un uleiu bun, pentru ca cei ce vor să se dea la creșterea albinelor să poată judeca însușirile unui uleiu, care i se înfățișează totdeauna cu cele mai mari laude și să aleagă pe cel mai potrivit.

1. — 1. *Forma uleiilor.* Uleiile sunt felurite la chip. Mai nainte vreme când lemnele se dobândiau pe preț de nimic, se făceau buduroaie rotunde din trunchiuri de copac scobite. Azi sătenii le clădesc mai mult din dulapi de brad, încheeați în patru muchi. Uleiilor făcute din nuele ori din pae, li se dă formă asemănătoare cu clopotul. Forma cea mai potrivită chipului de viețuire a albinelor e cea rotundă; dar stuparii cei noi, ținând seamă mai mult de economie, de ușurința de clădire și de mănuire, dau uleiilor sistematice forma unei lăzi, cu 4 pereți deopotrivă doi câte doi. Această formă nu jicnește întru nimic bunăstarea roiului, căruia îi priește în aceste uleiie tot așa de bine ca și în cele rotunde. Nimeni n'ar putea da precădere buduroaielor sau uleiilor în chip de clopot sub cuvânt că acestea ar păstră, iarna căldura mai bine decât uleiile cele noi.

2. *Încăperea uleiilor.* Încăperea uleiilor are o precumpănire mare în desvoltarea roilor. Încăperea se hotărăște prin cerința de a nu se împiedica niciodată din pricina lipsei de loc, *lucrările și înmulțirea* albinelor. La hotărîrea încăperii unui uleiu, trebuie să ținem seamă de două lucruri: 1)

Matca să nu poată fi niciodată stânjenită în ouat din pricina lipsei de loc; 2) Albinele să găsească totdeauna căsuțe goale, unde să pună mierea pe care o aduc de pe câmp.

Pentru aceasta uleiul trebuie să fie destul de încăpător, fiindcă numai în uleiile încăpătoare matca își poate pune la ouat toată puterea de care e destoinică, și numai în uleiile încăpătoare, roiul poate atinge cel mai mare număr de lucrătoare. Ca să isbutim în albinărit, adică să căpătăm miere multă, trebuie să avem stupi cu muscă multă. E lesne de înțeles pentru ce se cere aceasta. Culesul cel mare al mierii durează de cele mai multe ori puțină vreme, cel mult o lună de zile, și adesea numai două săptămâni, cât ține floarea cea mai multă de miere dimprejurul stupinei. Tocmai în acele zile, stupii trebuie să fie bogăți în culegătoare, cari să aibă spor la cules.

Dacă uleiul e mic și matca e rodnică, două lucruri se pot întâmpla: sau aceasta umple cu ouă toate căsuțele din faguri și în timpul culesului, albinele n'au unde pune mierea; sau acestea apucându-i înainte, prind căsuțele cu miere și

matca, neavând unde pune ouăle, le lasă să cadă jos fără folos. Și într'un caz, și într'altul, musca se împuținează. În cazul dintâiu, în stup va fi sărăcie de miere, dar va ieși popor mare de lucrătoare, care ne mai încăpând în ulei, va fi nevoit să roiască în mai multe rânduri, dând roi cu atât mai mici, cu cât vor fi mai mulți. Stuparul trebuie să fie pătruns de acest adevăr: *roire multă și spor la strânsură sunt două lucruri cari nu se împacă*, fiindcă roiul se îmbucătățește tocmai în vremea culesului celui mare, când avem trebuință de cele mai multe culegătoare în stup.

Unii crescători de albine cer ca încăperea uleiului să fie potrivită după bogăția ținutului în flori cu miere, adică să avem uleie mici în locurile sărace în miere și uleie mari în cele bogate. Această părere e greșită. Încăperea unui ulei, sau cel puțin a cuibului trebuie să fie atâta de mare, încât matca să nu fie silită niciodată să se oprească din ouat, din lipsă de loc. Apoi e cu atâta mai de folos să avem uleie și roi mari, cu cât ținutul e mai sărac în miere. După belșugul mierei trebuie să potrivim mulțimea stupilor, nu mărimea uleiilor. De aceea sunt sfătuiți cu drept cuvânt stuparii: într'o țară bogată în miere, să aibă mulți stupi; într'una săracă, puțini dar mari, — fiindcă un stupar a explicat lucrul acesta, așa: *«la o lucrare anevoioasă trebuieesc muncitori mulți, ca să o scoată bine la capăt»*.

Stupii mari au trei însușiri bune:

1. Sunt mai puțin înclinați la roire;
2. Dau miere mai multă;
3. Sunt mai buni pentru iernat.

1. Uleiele mari înlătură pricinele roirii; iar dacă pier pricinele, se potolește mult înclinarea albinelor spre roit. Ne mai căpătând roi firești, ca să înmulțim albinele alergăm la roirea artificială pe care o facem la timpul cel mai potrivit și cu neamul cel mai bun de matcă. În chipul acesta îmbunătățim neamul albinelor.

2. Toți stuparii împărtășesc părerea că numai roi mari, dau recolte mari. În uleiele încăpătoare, albinele având loc de înmulțit își fac lucrătoare numeroase, destoinice să străbată câmpiile după miere. Aceste armate desfășură o sâr-guință la lucru, care nu se vede la stupii mici.

3. Pentru iernat, albinele multe pot face căldura trebuincioasă; iar încăperea mare a uleiilor le dă puțința de a păstră într'una, aceeași căldură, ceea ce e de mare preț pentru economisirea hranei. Un roi mic suferă mai tare de frig și e nevoit să mănânce mult, ca să-și poată face căldura trebuincioasă.

Să încercăm acum să socotim ce mărime trebuie să aibă un ulei bun, pentru ca să îndeplinescă cerințele de încăpere.

Intr'un stup deosebim două părți: una care servește pentru creșterea puțului, numită *cuib*, și alta în care albinele

culegătoare își strâng mierea adunată de pe câmp, numită *magazia de miere*. Un uleiu bun trebuie să aibă atâta încăpere încât locul destinat fiecăreia din cele 2 părți să nu fie strâmtorat prin întinderea celuiilalt, adică nici albinele să nu fie silitе a-și pune mierea în locul lăsat pentru cuib, nici matca să nu se vadă silită a trece cu ouatul în partea destinată strânsurii.

Se poate face socoteală cu deamănuntul de câte căsuțe are trebuință matca în cuib și de câte, culegătoarele în magazie. Se știe că la noi matca începe a ouă spre sfârșitul lui Fevruarie. Numărul ouălor sporește pe fiecare zi cu cât crește căldura deafară și se înmulțesc florile, până ce în toiuл culesului ajunge la 3.500—4.000 de ouă, în 24 de ceasuri. Se mai știe că un ou, trecând prin toate prefacerile până ce ajunge albină desăvârșită, are trebuință de 21 de zile. Prin urmare o căsuță în care se crește o albină tocmai după acest timp se golește, și matca poate pune în ea un alt ou. Matca trebuie să aibă dar slobode atâtea căsuțe câte ouă face ea în 21 de zile, adică 3.500×21 ; ceeace face 73.500 de căsuțe. Dar pe lângă acestea mai trebuiesc alte căsuțe care să păstreze în ele mierea și păstura de hrană a puetului, pentru tot timpul clocirii lui. După încercări precise, stuparii au ajuns la încredințarea că 1.000 de căței mănâncă 131 grame și 53 centigrame de miere și polen amestecat cu apă; iar pentru tot puetul de 73.500 căței în 21 de zile trebuiesc 9,667 kg. hrană. Un decimetru pătrat de fagure are pe amândouă fețele 850 de căsuțe de lucrătoare, care pot ține în ele 315 grame de miere. Pentru cele 9,667 kg. de hrană ar trebui atunci 30 de decimetri pătrați și jumătate, care fac 26.000 de căsuțe.

Numărul căsuțelor trebuitoare puetului și cu al celor pentru păstrarea hranei lui face dar, la un loc, în număr rotund 100.000 de căsuțe care trebuie să le coprindă cuibul.

Încăperea magaziei de strânsură atârnă de belșugul de flori dimprejurul stupinei și de timpul cât ține culesul mierii. Pentru încăperea magaziei e greu de făcut o socoteală apropiată de adevăr. Dacă avem stupi mari, cu un număr de albine care se ridică la 100.000 de lucrătoare, atunci 80.000 din ele vor merge după cules, iar 20.000 vor stă în uleiu, îndeletnicindu-se cu lucrările dinăuntru. În asemenea caz, știind că 1.000 de albine, în vremea culesului celui mare și într'un ținut potrivit de bogat în flori, adună într'o zi 30 grame de miere, deosebit de hrana zilnică a lor și a puetului și dacă culesul durează 15 zile, atunci cele 80.000 de albine vor putea strânge 36 kg. miere, pentru care trebuiesc 90.000 de căsuțe.

În scurt, socotelile acestea ne dovedesc că un uleiu, ca să îndeplinească cerințele de încăpere, trebuie să aibă în el loc pentru 200.000 de căsuțe. Această încăpere se mai poate

arăta și în alt chip. Zece mii de căsuțe prind un loc de 4 litri și ca întindere fac 12 decimetri pătrați (cam două palme în lung și una și jumătate în lat). Fără a mai sta să le numărăm, le putem prețui numărul din ochi, după mărimea fagurului socotit în decimetri pătrați. Pentru 200.000 de căsuțe trebuiesc 20 de faguri de câte 12 decimetri pătrați. Aceștia prind în stup loc de 80 de litri (4 baniți), deosebit de locurile goale care rămân între ei, dedesuptul, deasupra și în lăturile lor. Cu aceste goluri, uleiul trebuie să aibă numai pentru cuib, 60 litri încăpere.

În ținuturile bogate în flori cu miere, care țin vreme mai îndelungată, această încăpere e neîndestulătoare. Dar și din altă privință e nevoie că lucrătoarele să nu ducă lipsă de loc. Când dulceața florilor din care se face mierea e din belșug, culegătoarele nu o pun dintr'odată în locul hotărît pentru strânsură, pentru că e prea subțire. Ele o împrăstie prin toate căsuțele câte puțină și prin vântul care-l fac îi scot prisosul de apă și o îngroașă. Numai după ce mierea s'a copt îndeajuns, albinele o cară în căsuțele de păstrare și o căpăcesc. Lipsa de loc îndestulător pentru îngroșatul și coptul mierei le silește să încetinească culesul, ori le îndeamnă la roit.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

☆☆☆ IGIENA
OCHILOR ☆☆☆

Itim foarte des articole despre chipul cum să ne ferim de diferite boale de stomac, de plămâni, etc.; dar numai rar se vorbește despre îngrijirea ochilor și Dumnezeu știe dacă are omul ceva mai prețios decât ochii!

Boalele ochilor sunt felurite și au felurite cauze; aș vrea să vorbesc azi despre una care se socotește de medici că vine numai din vina noastră: *miopia*.

Foarte mulți oameni sunt «scurți la vedere» sau «miopi». Doctorii spun că nimeni nu se naște miop și că boala aceasta se datorește condițiunilor rele în cari școlarii sunt ținuti a lucra

Ca dovadă că miopia se capătă la școală se dă următoarea experiență. S'au luat la întâmplare elevii din clasa I ai unei școli primare și elevii unei

clase primare superioare (ar veni clasa V sau VI) și s'a constatat că din 106 elevi din clasa inferioară «nici unul nu eră miop», iar din 70, din clasa superioară «11 erau miopi».

—Cari sunt împrejurările ce strică vederea?

—Sunt numeroase. În primul rând este lumina neîndestulătoare din sală. Când copiii stau într'o sală cu ferestre înguste și rău așezate, sunt siliți să facă efortări mari ca să vadă bine; de aci oboseala ochilor, una din cauzele miopiei.

Vin apoi cărțile rău tipărite. De obicei se tipărește cu cerneală neagră pe hârtie albă. Deosebirea prea mare între negreala cernelei și albeața hârtiei obosește ochii. Mai este apoi și așezarea literelor. Specialiștii zic că mai puțin rău fac literele mici decât literele prea apropiate; deci ca o carte să fie igienică trebuie să aibă litere nu prea mici, bine înțelese, dar spațiul între litere, între vorbe și între linii să fie destul de mare. Mai e încă ceva: să nu fie liniile prea lungi; deci dacă se dă cărții un format mare, să se împartă pagina în două coloane. În fine, hârtia pe care se tipărește să nu fie albă, ci gălbuie.

În al treilea rând e chestiunea scrierii. Oricine s'a ocupat cu ale școlii știe câte desbateri au fost la noi în privința scrierii «aplecate» sau engleze și scrierii «drepte». Care o fi mai bună? Se făcuse odată două tabere: profesorii de caligrafie erau pentru scrierea aplecată; igieniștii pentru cea dreaptă. Și unii și alții au cuvinte destul de puternice.

Prietenii scrierii drepte zic că scrierea aplecată obișnuiește pe copil cu o poziție nenaturală, care poate să-i facă așa de rău în cât să-i strâmbeze șira spinării. Un doctor din Germania a făcut următoarea experiență. A fotografiat spatele a două clase de școlari: într'una se scria drept, în alta aplecat. A văzut astfel că se țin mai bine copiii cari practică scrierea dreaptă decât cei cari practică scrierea aplecată. De aceea formula acestor igieniști este: «scriere dreaptă pe hârtie dreaptă, cu corpul drept».

Ceilalți spun că scrierea aplecată este mai fru-

moasă și mai repede. Aicea au dreptate. Dacă însă ar fi să alegem întru ceea ce spun igienisții, am zice că mai bine să scrie copiii și mai urât și mai încet, dar... să fie scutiți de două boale: miopia și scholiosa.

Una din pozițiile rele ale școlarilor la scris.

Am auzit însă profesori de caligrafie cari susțin că dacă copiii s'ar deprinde să stea bine în bancă scriu, nu ar suferi nimic chiar cu caligrafia aplecată.

Am arătat și părerile unora și ale altora, fără să mă pot hotărî pentru o parte sau alta. Mărturisesc însă că sunt mai aproape de scrierea dreaptă, fără a fi dușmanul celelalte. În tot cazul aș fi bucuros să mă lumineze alți mai pricepuți decât mine.

Radu.

Aniversarea a 25 ani de căsătorie a Impăratului Wilhelm cu împărăteasa Augusta Victoria. La 15 Februarie împăratul Wilhelm și soția Sa împărăteasa Augusta Victoria, și-au serbat a 25 aniversare a căsătoriei lor. (27 Februarie st. n. 1881).

Impăratul Wilhelm II s'a născut în Berlin, la 27 Ianuarie 1859 și s'a urcat pe tron după moartea tatălui său împăratul Frideric al III (15 Iunie 1888). Soția sa împărăteasa Augusta Victoria, fiica principelui de Schleswig-Holstein, s'a născut la 22 Octombrie 1858. Din această căsătorie s'au născut următorii copii: I. Frideric Wilhelm, principe de coroană, născut la 6 Maiu 1882 și căsătorit la 3 Iunie 1905 cu principesa Cecilia de Meklemburg; II. Eitel Frideric, născut la 7 Iulie 1883 (s'a căsătorit în ziua aniversărei, cu ducesa de Oldenburg); III. Adalbert, născut la 14 Iulie 1884; IV. August Wilhelm, născut la 26 Ianuarie 1887; V. Oscar Carol, născut la 27 Iulie 1888; VI. Ioachim Francisc, născut la 27 Decembrie 1870 și al VII principesa Victoria Luisa, născută la 1892.

M. S. Augusta Victoria, împărăteasa Germaniei.

M. S. Wilhelm II, împăratul Germaniei.

Traiu fără cununie (1).

Doctorii ne spun că fiecare boală își are pricina ei. Dar boala asta a societății noastre, din ce pricină vine? Să cunoaștem pricina, ca să ne vie mai lesne a vorbi și de leacuri.

Uneori și părinții tinerilor sunt vinovați, ba sunt chiar cei mai vinovați. Asta am auzit-o din gura unui preot și s'a dovedit că este adevărată. Sunt părinți cari își lasă pe fetele lor, în vârstă de 13—14 ani, ca să umble singure cu vitele prin locuri depărtate și dosnice or le dă voie să se ducă noaptea pe la șezători fără ei, întâlnindu-se cu băieții cari le succese capul. Adesea ori auzi că cutare flăcău a furat pe fata lui Nea Cutare sau că a fugit cu ea. Atunci părinții nu mai au ce face, căci văd că e târziu și lasă pe fată de capul ei. Nu țe oare datoria părinților și mai ales a mamei, care cunoaște mai bine inima fiicei sale, s'o supravegheze cât mai bine, mai ales la acea vârstă când mintea este mai pre jos decât pornirile cele rele, când șoaptele vinovate ale flăcăilor își fac ușor cale în inima ei și o întoarce din drumul cel bun. Mama trebuie ca și cu vorba, și cu dojana, și cu o pedeapsă mai aspră, — și mai ales cu supraveghere neclintită, — să împiedece copila de a se pierde.

În aceeaș vreme, și părinții flăcăilor nu trebuie să piardă din vedere ca prin puterea lor părintească să-i împiedece de a face din fete uneltele lor de desfătare. Este în interesul familiei și al țării ca împerecherile, fie chiar legiuite, să se facă mai târziu, adică la o vârstă când corpul este mai bine înarmat, iar sufletul mai puțin aplecat spre schimbări, spre porniri repezi și vijelioase. N'am înțeles niciodată o căsătorie la 18 sau 20 ani a flăcăului și la 15 sau 16 ani a fetei, oricât de mult s'ar vrea unul pe altul.

Când părinții n'au isbutit să-și împiedece copila dela cădere, aceasta rămâne de pomină în sat și nici un flăcău nu o va mai cere de nevastă. Atunci, ca să scape de muștrările necurmăte ale părinților, va fi nevoită să se ducă după cine îi va ieși în cale și începutul traiului fără cununie este făcut.

Alți părinți caută să-și mărite fetele la o etate mai mică de 15 ani. Găsesc uneori oameni cu stare, de multe ori tre-cuți de 50 de ani, cum s'ar zice: flăcăi tomnatici, intră în vorbă cu ei și se învoesc să le dea fata. Când însă merg la primărie ca să facă hârtiile, află că nu și-o pot mărita căci nu are vârsta legiuită. Ca să nu piardă pe un ginere

(1) Vezi No. 22. S'au strecurat următoarele greșeli, în prima parte a articolului de față: În loc de «cele nouă taine» să se citească «cele șapte taine» (pag. 584); iar în loc de «Vieța este plină de oameni ticăloși...» să se citească «Lumea este plină, etc.» (pag. 586).

aşa de minunat, îi dau fata să se ducă la casa lui, lăsând-o astfel din voia lor să trăiască necununată.

Acî părinţii păcătuiesc de două, ba şi de trei ori: întâiu că şi ei şi copila lor se fac de răsul lumii, care aşteptă să se facă o nuntă în regulă, mai ales că ginerele nu eră un terchea-berchea, iar fata nu eră o căzătură. Al doilea că aceeaşi părinţi şi-au lăsat copila să se mărite la o vârstă fragedă, când ea nu este în stare să deosebească binele de rău, când n'are deci puterea să cunoască bine pasul ce-l face, când prin urmare este slabă de minte.

A treia vină a părinţilor, şi cea mai mare, este aceea că mărită o copilă care are corpul prea puţin dezvoltat, făcând-o să sufere mai târziu din pricina acestui măritiş înainte de timp. Asemenea fete, în mare parte, cad pradă boalelor, cari le fac să sufere atât de mult în cei mai frumoşi ani ai tinereţii lor. Dar şi copiii ce-i vor avea ele nu sunt de vre-un mare folos, căci unii mor înainte de a vedea lumina zilei iar cei scăpaţi cu viaţă cresc piperniciţi şi sarbezi.

Dar păcatul cel mai mare este călcarea celor două legi puse la temelia oricărui stat mai înaintat: legea dumnezeiască, care cere ca nunta să se facă cu binecuvântarea lui Dumnezeu, în faţa preotului şi a norodului, şi legea omească, care iarăşi cere ca căsătoria să se facă la primărie, în faţa aleşilor comunei şi cu toate formele legii.

Măritişul de timpuriu mai are şi neajunsul că fata nu are timpul să fie pregătită pentru datoriile ei de mamă şi de gospodină; iar mai târziu, când va înţelege că bărbatul ce i s'a dat nu este cel ales de ea, va fugi din casa lui la părinţi sau, dacă aceştia n'o vor primi, se va sprijini la vre-un văduv sau în altă parte. Aşa este că s'a ales atunci praful de tinereţea ei şi că se pune astfel temeiul traiului fără cununie şi chiar destrăbălării?

Alte dăţi, pricina traiului fără de cununie este şi credinţa că sătenii n'au destui bani ca să facă nunta. Eu cred că această credinţă, deşi a intrat în obiceiurile ţărăneşti, este lipsită de temei. Cel care are bani mulţi, cheltuească din ei cât poate şi cât îl împinge inima, deşi este o curată nebunie lucrul acesta; dar cel care are puţin să se întindă cât îi este plapoma, căci n'are nevoie de cine ştie ce serbare, ca să se arate lumii că s'a însurat.

Gădesc destul de rău obiceiul acesta ce s'a luat la sate de a intra în datorii pe urma nunţii, sub cuvânt că «odată se însoară omul în viaţa lui».

Fiecare să facă dar nunta amăsurat puterilor sale. Cel care zice că nu poate face nici un fel de cheltueală să nu facă, dar prin faţa preotului şi a primarului trebuie să treacă. Legea este mai tare decât obiceiul. De altfel, câţi din cei cari se însoară fără cununie nu cheltuesc la cârciumă pe vin, pe ţuică şi chiar pe lăutari, şi pentru ei şi pentru prie-

tenii lor. Ba de multe ori cheltuesc într'o lună cât ar da la două și la trei nunți.

Căsătoria rămâne în sine un fapt tot atât de însemnat, și cu chef și fără chef, destul ca ea să fie săvârșită în biserică și la primărie. Deși se zice că «nuntă fără lăutari» nu se poate, dar drept să spun că am văzut chiar la orașe mulți oameni cu dare de mână cari nici lăutari nu pun la nuntă, nici de băut și de mâncat nu dau nimănui; ci se mulțumesc numai ca să facă după nuntă cel mult o călătorie undevă și atâta tot.

Or mai fi și alte pricini ale traiului fără cununie, dar eu le-am numit acî numai pe cele mai însemnate din ele.

Păcatul acesta este în adevăr așa de mare că dela sfânta Mitropolie din București s'a dat porunci tuturor preoților din țară ca să nu mai facă nici un fel de serviciu religios pe la casele unde se găsesc oameni necununăți. Ce va fi mai rău pentru creștinii aflați în această stare decât faptul ca preotul lor să nu le mai boteze copiii, să nu le mai slujească morții, să nu le mai binecuvinteze casele?

Înainte de a face preotul acest mare pas, sunt sigur că nu numai dânsul, dar și învățătorii, proprietarul, primarul și oricare om cu trecere în sat nu vor pierde din vedere să arăte celor cari trăesc nelegitim greșeala lor față de oameni, păcatul lor față de Dumnezeu. Sfatul nu se va da în vileag; ci fiecăruia între patru ochi și vorba ceea: «de piatră să fie și tot se vor mișcă». Sfatul dat la vreme, cu vorbă blândă, face mult mai mult decât asprimea cea mai mare. Numai pentru cei cari nu voesc în ruptul capului să-și vină în simțire, chiar dojana în fața satului nu ajunge.

Sfârșind, am nădejde că rândurile ce le-am scris în această chestiune vor avea vre-un răsunset în inimele celor păcătuiți, ca și în inimele părinților, — în mâinile cărora stă viitorul copiilor lor.

Pentru cei cari și astăzi fac greșeala de a trăi în chip nelegitim, fără respectul legii dumnezeiești și a celei omenești, tot mai este vreme de îndreptare. Și lor ca și altora greșiți li se poate spune acele frumoase cuvinte, din cartea sfântă: «Dumnezeu nu voește moartea păcătosului, ci să se îndrepteze și să fie viu».

Grig. Teodossiu.

Să poate cunoaște foarte ușor, dacă ouăle sunt proaspete sau vechi, întrebuițând următorul mijloc: aruncăm oul într'o oală cu apă, în care am topit ceva sare. Cu cât oul se cufundă cu capătul ascuțit și-și va ridica capul mai lat în sus, cu atâta oul este mai vechiu. Un ou proaspăt va stă cu partea mai lată drept în jos. Oul de 3—5 zile își va ridica capătul lat ceva în sus, cel de 8 zile și mai tare, și tot așa mai departe, iară cel de 1 lună va stă cu vârful ascuțit de tot în jos și cu cel lat drept în sus.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Egiptul în trecut.

De când începe istoria Egiptului? E greu să răspunzi cu siguranță. Aci nu mai socotești cu anii, nici cu sutele de ani, ci cu miile de ani. Mulți învățați au susținut chiar că civilizația egipteană este cea mai veche civilizație omenească. Astăzi însă se crede că mai veche este civilizația caldeană din Asia, iar cea egipteană e mai tânără cu vre-o câteva mii de ani.

Când Grecii cei vechi au intrat în legături cu acest popor, au aflat cum își socotea el vechimea. Tradiția egipteană zicea că 30.000 de ani poporul fusese guvernat de soare, 3.000 de ani de zei și semizei; apoi de «faraoni.»

Grecii, la rândul lor, numărau 11.000 de ani dela începutul istoriei Egiptului.

Azi părerea generală este că vre-o 5.000 de ani înainte de Christos ar fi destul pentru a înfățișa vechimea acestui popor.

*

Egiptenii nu erau negri, ci cu pielea brună ca Arabii. Se crede că pământul Egiptului a fost ocupat din vremuri depărtate de neamuri venite din Asia, cari au și gonit spre Miazăzi pe locuitorii negri ce se aflau aci mai din vechime.

Poate că primele așezăminte ale celor nou veniți au fost mici state aproape de gurile Nilului. De aici trebuie să fi pornit civilizația și s'a urcat în sus spre izvoarele Nilului.

Cum vedeți, caută să zicem mereu «poate», «se crede», fiindcă nu avem cunoștințe sigure despre vremurile acelea. Cei d'întâiu cari au făcut cunoșcuți Europei pe Egipteni au fost Grecii, cu vre-o câteva sute de ani înainte de Christos. Dela ei s'a aflat că Egiptenii socoteau istoria lor după «dinastii», adică după familii de regi cari ar fi urmat una după alta. Numai la începutul secolului XIX s'a dat de rostul scrisorii întrebuintate de Egipteni. Scrisoarea lor e ciudată: în loc să arate în scris sunetele limbii, cum facem noi, ea arată ideile; adică pentru «soare» face un desemn, pentru «om» alt desemn, pentru «merge» alt desemn, ș. a. m. d. Indată ce s'a aflat cheia acestui fel de scriere,

s'au citit inscripțiile de pe monumentele cari se găsesc în mare număr în Egipt și acum o bună parte din istoria poporului acelaia este cunoscută.

Astfel istoria a dovedit că dinastiile de regi sau de «fa-raoni» nu trebuiesc socotite una după alta, fiindcă în unele vremuri au fost două sau chiar trei state egiptene; pe urmă cel mai puternic se ridică și supunea pe celelalte și făcea un stat mare; apoi iar urmă despărțire, ș. a. m. d.

Se numără 33 de dinastii de regi egipteni, dar nu sunt toate naționale. Multă vreme Egiptul a fost puternic, a avut o mare dezvoltare artistică, a ajuns prin războaie stăpân peste Orient, dar statele din Asia au devenit din ce în ce mai puternice și au început ele să învingă pe Egipteni. Pe la anul 500 înainte de Christos, Perșii iau Egiptul sub stăpânirea lor. Peste două sute de ani scapă de Perși și cade în mâna Macedonenilor. Ptolemeu se face rege după moartea lui Alexandru cel Mare și întemeiază dinastia Ptolemeilor, care a domnit în Egipt până când Romanii și-au întins puterea lor în părțile acelea.

După ce vestita regină Cleopatra și-a curmat viața, Octavian a prefăcut Egiptul în provincie romană. Constantin cel Mare a introdus și aci creștinismul.

Când imperiul roman s'a rupt în două, Egiptul a fost alipit la partea răsăriteană.

Dar cursul istoriei s'a schimbat în multe rânduri de atunci încoace. Imperiul roman de răsărit s'a tot slăbit și n'a putut rezistă puterii musulmane. Constantinopolul a căzut în mâna Turcilor (1453).

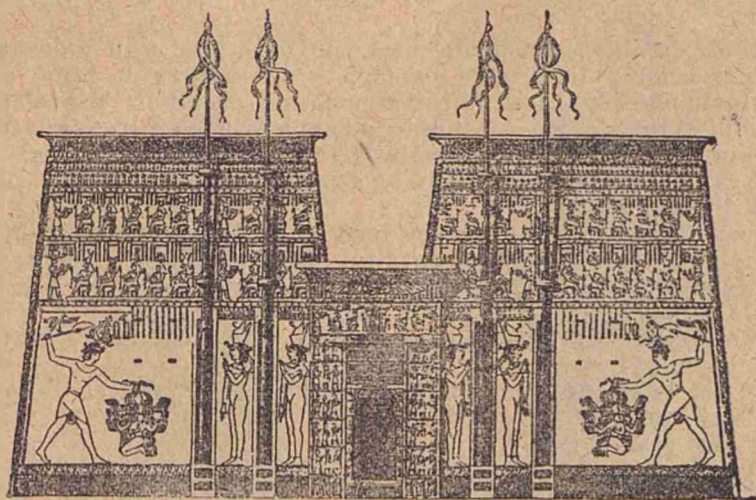
Egiptul, despărțit prin marea Mediterană de statul care îl stăpâneă, n'a putut să fie apărat, în veacul de mijloc, de năvălirea Arabilor, cari au stabilit aici o dinastie a lor; iar când Arabii au căzut și ei sub loviturile Turcilor, a ajuns și Egiptul în mâna lor.

Turcii l'au stăpânit din veacul XV până la 1841. Atunci s'a încheiat un tractat între puterile Europei, prin care s'a luat Egiptul de sub stăpânirea directă a Turciei și a fost pus sub conducerea unui vice-rege, care a urmat însă a plăti tribut sultanului.

Așa tributar cum eră, Egiptul ar fi putut să propășască și să trăiască viață proprie, dacă ar fi avut parte de buni stăpânitori; dar a fost așa de rău administrat încât a ajuns

să fie pus sub control strein întocmai cum se face de tribunal pentru tinerii risipitori.

Guvernele au făcut cheltueli mai mari decât îngăduiau puterile statului; statele din apus, Francezii și Englezii, le-au dat mereu bani cu împrumut. Într'o zi, în 1876, finanțele s'au pomenit așa de încurcate încât nu s'au mai putut plăti datoriile. Atunci creditorii au impus ca în consiliul de miniștrii al țării să fie și un francez și un englez. Bieții Egipteni au înghițit rușinea și au tăcut.

Fațada unui monument egiptean din vremile cele vechi.

Au tăcut, dar pe sub ascuns s'au pregătit de luptă contra streinilor. În 1881 izbucnește o revoltă grozavă contra streinilor și mii de nevinovați negustori așezați în Alexandria își găsesc moartea. Care a fost rezultatul? Adevărat, controlul combinat francez și englez s'a desființat; dar a rămas în loc unul singur: cel englez.

E adevărat că, în 1892, un scriitor francez zicea că ar fi timpul să se dea Egiptul Egiptenilor; dar lucrul nu s'a putut face, fiindcă așa se cădea să se ispășească greșala de a fi fost risipitori. Astăzi Englezii, după o înțelegere ce au avut cu Francezii, sunt stăpânii Egiptului, pentru că toată averea țării e în mâna lor.

Vedeți, dragii Moșului, că o țară care a fost odată așa de mare încât stăpânea o lume întreagă poate să cază așa

de jos încât nici stăpână pe capul ei să nu fic. De ce? Din nechibzuință, din lipsă de rânduială.

Să învățăm dar că cu chibzuință și cu rânduială statele fie și mici se țin și se face respectate chiar de cele mari!

Moș-Neagu.

De când sunt judecătorii?

— Din popor —

Ci-că, înainte vreme, de mult, de mult, nu erau judecători. Pricini erau puține între oameni și le sfârșiau cu bine: or îi împăcau preoții, ori se împăcau singuri, dreptatea o găsiu la «pomul sfânt», adică se duceau pricinașii la pom, îi spuneau tișișenia pe rând și ridicau mâinile în sus. La care s'aplecă pomul când vorbea și ridică mâinile, a aceluia eră dreptatea. Și plecă lumea mulțumită.

Dar... Ucigă-l toaca nu face biserici. Odată, un pișicher de om se duce de se împrumută la altul cu 200 de poli. Când se îplinește termenul și bogatul cere paralele, cestălalt de colo:

— Ce parale? visezi? Nu ți le-am dat odată?

Cum vedeți «o pusese în coporâie» vorba ăluia. Ce să facă păgubașul?

— Hai la sfântul pom să ne judecăm și-i vedeă și tu că nu mi le-ai dat.

— Hai și la pom.

Pleacă ei, da cel cu musca pe căciulă, dă pe-acasă, își lucrează un baston scobit prin mijloc, pune în el cei 200 de poli, îl astupă și-l ia în mână ca orice creștin. Ajung la sfântul pom și începe el să spuie firul pricinei. Ca să afle dreptatea, trebuia să ridice mâinile în sus și, ca să fie liber, dă bastonul să i-l ție ăl care-i dase banii. Spune și spune... și... minune! pomul se pleacă spre el... că banii îi dedese în baston ăluilalt.

A rămas bogatul ca trăsniț: «Doamne, iartă-mă! Da, pe semne, și pomul sfânt s'a zăpăcit... nu mai face dreptate!»

Dă bastonul îndărăt celui pișicher și-și ia tălpășița spre casă, înghițind noduri.

Și iacă-așa... d'atunci sunt judecătorii...

C. Rădulescu-Codin.

Sfaturi pentru cultura pomilor. — 1. Alege și prăsește totdeauna soiurile cele mai roditoare de pomi. 2. Udă pomii bine pe timp de secetă. 3. Ingrijește ca să aibă lumină destulă, căci altfel nu rodesc. 4. Gunoiește pomii în fiecare toamnă, căci altfel fac numai foi, une-ori și flori, dar acestea toate cad înainte de coacere. 5. Curăță și nimicește ouăle de omide de prin pomi, căci în zadar se vor face flori și fructe, dacă le mănâncă omizile. 6. Aprinde paie și gunoaie în grădină, dacă s'ar întâmplă să cadă brumă pe timpul înfloritului pomilor. Fumul împedecă căderea brumei și astfel pomii pot să rămână încărcăți de poame.

Cum se merge împețit în Olanda. — Intr'unele părți ale Olandei este și acum un obicei deosebit care se ține când merg tinerii împețit.

Tânărul olandez nu-i spune fetei atâtea cuvinte frumoase de dragoste. El pune pe masă, înaintea fetei un colac și apoi începe să vorbească cu cei din casă despre vreme, despre economie, despre semănături, etc., dar aruncă din când în când ochii

Olandeză.

Olandez.

la fată, ca să vadă dacă nu mușcă din colac. Dacă fata mănâncă colacul, e semn că se învoește să se mărite după tânăr. Atunci tânărul, fără multă vorbă, spune fetei că voește s'o ia de nevastă. Dacă fata nu atinge colacul, tânărul își ia catrafusele și colacul și pleacă să-și caute în altă parte norocul. El nu lasă colacul în casă străină, ca să nu aibă pagubă, căci Olandezul e om practic. Știetot.

Unde nu este jeluitor, nu este nici judecător.

Turma cu păstori mulți este rău păzită.

Unde gardul este mai scund pe acolo sar toți.

RÂIA (Scabia).

Râia este un parazit (goangă), ce trăește sub pielea omului și dobitoacelor.

Se naște din murdărie și se ia repede prin atingere și prin întrebuințarea lucrurilor, cu cari s'au servit râioșii.

Mâncărimea ce îndură râioșii, mai ales noaptea, este groaznică. Pielea li se umple de bubulițe, cari nu sunt altcevă, decât căsuțele, ce goangele fac sub piele.

Alifile de pucioasă vindecă cu siguranță râia; au însă inconvenientul, că pacientul trebuie, să stea în casă în tot timpul tratamentului, din cauza pu. toarei, ce lasă pucioasa.

Ca medicament practic și foarte puțin costisitor, se recomandă: într'un decalitru apă, se pune un chilogram var curat, (stâmpărat), și se amestecă bine, până se face lapte de var. Se fierbe apoi, și când dă în clocote, se pune o jumătate chilogram de cenușe, și se ia de pe foc.

După puțin timp se limpezește, — varul adună imediat cenușa, — și strecurăm binișor o leșie tare, cu care pacientul se freacă bine câteva seri de-a rândul.

Vindecarea va fi sigură și imediată, numai cu condițiune, ca toate lucrurile și hainele râioșilor să fie bine opărite, cel puțin de două ori.

C. Ionescu.

Paroh în Sisești-de-jos, Mehedinți.

Glume.

- Mămucă, de ce părul tău e așa de cărunt?
- Pentrucă ești rea și mă superi.
- Dacă e așa, tu de bunăseamă ai fost mai rea decât mine, pentru că hunica are părul de tot alb.

Era, dar nu ne da. Doi Țigani să întorceau flămânzi dela târg. Măi, grăi unul dintre dânșii, bună ar fi acum brânza, pe care o gustarăm în târg!

— Da! îi răspunse celălalt — bună ar fi de bună, dar tu știi că ustură.

Ustură că nu eră!

Ba eră dar nu ne da!

Cronica Săptămânii

Recolta viilor în 1905.

În anul 1905 suprafața totală a viilor cultivate în România a fost de 89.890 hectare, din care 6.643 cultivate de marii cultivatori, iar 83.248 de micii cultivatori.

Producția totală a fost de 1.759.668 hectolitri, din cari 180.578 hect., obținuți de marii cultivatori, iar 1.629.090 hect. de micii cultivatori.

Comparativ cu suprafețele cultivate dela 1900 încoace, care au fost succesiv de 145.612 hect. în 1900; 134.597 hect. în 1901; 142.714 hect. 1902; 133.008 hect. în 1903 și 103.980 hectare în 1904, suprafața totală de 89.890 din 1905 a dat o recoltă foarte satisfăcătoare, deși întinderea de pământ a fost mai mică.

Considerând recolta viilor după regiuni, avem rezultatele următoare:

Județele din câmpiile Prutului și Siretului au dat o producție de 767 702 hectolitri, cele din Carpații Moldovei 440 180 hect.; cele din Carpații Munteniei 201.809 hect.; cele din câmpiile Dunărei 163.584 hect.; iar cele din Dobrogea 186.384 hectare.

Valoarea vinului a fost evaluată în anul acesta la 36.232.026 lei, sau 20 lei 59 bani hectolitrul de vin.

Valoarea vinului din acest an e superioară aceluia din 1900 1901, 1902 și 1904, afară de cea din 1903 care a fost de 15.593.180 le

Comisia pentru examenul de definitiv al învățătorilor.

La 1 Martie au început examenele de definitiv al instituitorilor și învățătorilor din țară.

Pentru examinarea candidaților au fost numite următoarele comisiuni:

București: d-l Bucur Spirescu, inspector general al învățământului și normal, președinte; d-nii Th. Speranția și C. Georgescu, membri.

Iași: d-l Gr. Patriciu, inspector general al învățământului primar și normal, președinte; d-nii C. V. Praja și M. Țilenski, membri.

Craiova: d-l St. Velovan, președinte; d-nii M. Dumitrescu și St. Ianovici, membri.

Secetă în Spania.

O mare secetă bântue în provincia Andaluzia din Spania. Vitele mor de sete, țărani emigrează în cete și în multe orașe populația — cu femei și copii în cap — au luat cu asalt abatoarele, piețele, brutăriile și magazinele de mezeluri. La Montilla, Andujar și Osuna, locuitorii au pătruns în primării și au pus mâna pe cutiile cu banii încasați ca dări. Pretutindeni mizeria e îngrozitoare.

Expoziție de copii în Ardeal.

Comitetul central al «Reuniunii române de agricultură din

comitatul Sibiului», a hotărât să se țină în frunțașă comună Apoldul românesc, o expoziție de copii, prima de acest fel la noi. Scopul urmărit este de a se da medicilor români din comitat, cari au să formeze juriul expoziției, prilejul de a afla prin studii comparative dezvoltarea fizică a copiilor, condițiunile de traiu ale țăranului, alimentația, ocupațiunea, curățenia, locuințele, îmbrăcămintea. Cu un cuvânt expoziția va servi ca mijloc pentru aflarea relelor, cari cauzează marea mortalitate a copiilor, cum și a remediilor de luat pentru împiedecarea relelor.

Se va distribui premii în bani mamelor harnice, cari poartă deosebită îngrijire pentru creșterea copiilor lor.

DARI DE SEAMA.

Politica de discount de «Ion I. Lăpădatu, secretarul institutului de credit și economii «Ardeleana». Tipografia arhiedecesană din Sibiu 1905.

Autorul acestui studiu este cunoscut dincolo de munți prin numeroase articole privitoare la chestiunile economice și financiare. Lucrarea, ce o publică de astă dată, a fost comunicată ca conferință la întrunirea directorilor băncilor românești din Transilvania cu prilejul expozițiunii ținute la Sibiu în vara anului 1905. E cuprinsă într'o broșură de format mare, având 39 pagine. Autorul, care a folosit și o mulțime de alte scrieri străine, arată principiile și momentele de căpetenie de cari trebuie să țină socoteală băncile de emisiune la stabilirea unui etalon de discount (procent al băncii), care să corespundă intereselor economice ale țării ca și celor particulare.

Exemple luate dela băncile de emisiune din Anglia, Franța, Germania și Austro-Ungaria, ilustrează studiul destul de dezvoltat al d-lui Lăpădatu, cu privire la urcarea și micșorarea a acestui etalon de discount.

Studiul de care vorbim va fi mai ales folositor persoanelor inițiate, oarecum în secretele științei financiare și ale economiei politice. Simpii muritori vor avea prea puțin de învățat din el.

Trebuie să mai spunem că lucrarea d-lui Lăpădatu a avut un frumos succes la întrunirea directorilor băncilor populare dela Sibiu, fiind ascultată cu mult interes.

Prețul unui exemplar este de 1,20 coroană. Se află de vânzare la autor în Sibiu.

Ouăle de pus la cloșcă. Când punem ouă sub cloșcă trebuie să băgăm de seamă ca ouăle să fie luate numai dela găinile mai mici de doi ani, ouătoare și cu trupul mare. Apoi mai trebuie ca acele găini să aibă destul loc, unde să se miște în bună voie ca din ouăle lor să poată ieși pui mai bine dezvoltați. Ouăle să nu fie mai vechi ca trei săptămâni, și pe cât se poate să nu fie mai vechi unele decât altele, ca toți puii să iasă în aceeași vreme.

Numărul ouălelor cari se pun sub cloșcă se socotește după mărimea cloștelor. E însă mai bine ca să punem un ou mai puțin decât unul mai mult, ca să nu rămână nici unul descoperit. Ouăle se vor pune sub cloșcă mai ales seara, iar cuibul se va așeza într'un loc undeva, pe unde nu umblă nimeni.

Unele găini ne dau ouă cu coaja prea subțire. Aceasta e o dovadă că ele nu au destulă hrană, care cuprinde var. Ba și găinile grase ouă asemenea ouă. Acest neajuns se înlătură lesne dând găinilor hrană frământată cu coji de ouă, și cu var.

DIŢ LITERATURA POPORALĂ

M'am hotărît . . .

(Cântec).

M'am hotărît — și uite-o jur,
Iar de cuvânt am să mă țin:
Că am să fur
Pe fata moșului Călin
Cât de curând.

Chiar dela ea eu am aflat
Că de nevastă vrea s'o dea
Unui bogat,
Ce nu-i de-acî. E-o piază rea
De prin străini.

Dar ce-am jurat, e lucru sfânt,
O fur! Nimic nu vreau să știu;
Nici un cuvânt!
O prind la puț într'un târziu
Și fug din sat.

D. Ionescu-Morel.

Bibliografii

Didactica Magna, de Ioan Anos Comenius, tradusă de P. Gârboviceanu
A apărut de curand aceasta lucrare, de o adevărată însemnătate pentru dascălime. în biblioteca pedagogică, înființată de Cassa Școalelor, fiind ministru d-l Spiru Haret.

Această carte în format octav, coprinde 355 pagine și este împărțită în 32 capitole. La început se dă portretul lui Comenius și biografia lui.

Apoi d-l Gârboviceanu explică ce însemnează: Didactica magna. În fine paginile 17—23 copriind precuvântarea lui Comenius.

Iată ce promite el în punctul 3:

Noi cutezăm să promitem o didactică mare, adică o artă universală, de a învăța toate pe toți. Și anume de a învăța în mod *sigur* cu succes; iute, temeinic, așa în cât școlarii să ajungă la *ocultură științifică adevărată*, să dobândească *moravuri curate* și o *religiositate adevărată*. . . .»

Și în adevăr autorul s'a achitat pe deplin și a îndeplinit în totul promisiunea.

Cel ce ar urmă punct cu punct sfaturile coprinse în cele 32 capitole ale cărții ar fi un învățător și educator desăvârșit.

D-l P. Gârboviceanu a tradus lucrarea lui Comenius într'o limbă aleasă și pe înțelesul tuturor, încât această operă va fi neîndoielnic de un real folos pentru corpul învățătoresc rural și urban; și cum a fost prima lucrare în vederea bibliotecii pedagogice, avem credință că va fi printre cele dintâiu, ca formă, stil și limbă.

Dela Corod.

* * *

Cea mai sigură și completă călăuză a comerciantului și industriașului. A apărut în Editura Institutului de Arte Grafice «Carol Göbl» S-sor I. St. Rasidescu :

Noul Tarif Vamal al României.

Conținutul: Tarifele convenționale, (cu Turcia, Germania, Englitera); Tarele și normele de cântărire; Taxele fondului comunal; Taxele de consumațiune și Noile taxe de $\frac{1}{3}$ la sută precum și legea vamală; Regulamentul călătorilor comerciali, etc. etc. Cu un indice complet în limba română și franceză. **Prețul unui Exemplar lei 3.50.**

Mulțumiri

Frații Traian și Aurelia Ștefănescu învățători și Preoții Stan Marinescu și T. Popescu din com. Tecuci-Kalinderu, aduc viile lor mulțumiri din partea populații, d-lui Ion Kalinderu pentru următoarele lucruri procurate școlii: una vioară care costă 30 lei; un gherghef care costă peste 40 lei; peste 60 volume cărți pentru bibliotecă.

* * *

În seara zilei de 6 Decemvrie 1905, s'a dat o frumoasă serbare la școala din satul Golășai Noui, județul Brăila. Această serbare s'a dat în scopul de a veni în ajutorul elevilor săraci din această școală. Rezultatul a fost cât se poate de mulțumitor. Din venitul net s'a luat cărțile necesare la 12 elevi și la alți 5 elevi li s'a dat câte o pereche de ghete. D-l Atanasie Topor, învățător diriginte, aduce mulțumiri în numele acelor copilași săraci, persoanelor cari au contribuit pentru realizarea acestui scop.

Poșta Redacției.

* D-lui P. Anghel, învățător Enicea de jos, Putna.—Nu s'a publicat nimic nicăeri. Să așteptăm!

* D-lui Preda I. Popescu, învățător Preajba, Romanai.—Sunteți achitat pe anul al VIII-lea cu chit. 15.688, ați fost avizat pentru anul curent al IX-lea.

* Păr. N. Popescu, Cochirleanca-Buzău.—Sunteți achitat pe an. VII cu chit. 12.362 și pe an. VIII cu chit 15.760, ați fost avizat pentru anul curent al IX-lea.

* D-lui Gh. N. Pretorian, Slatina; P. Pescărescu, com. Ciurea-Iași; D. Cimpoaia, Tutana-Argeș; Arghir Berceanu, I. Pitiș și Pr. P. Ionescu Gulianca R.-Sărat. Sunteți achiziți pe trecut, ați fost avizați pentru anul curent al IX-lea.

Licitățiuni.

Se aduce la cunoștința generală că se vor ține la Eforie, în cursul luni Martie 1906, următoarele licitațiuni, la orele 10 dimineata, pentru furnituri și întreprinderi, necesare în exercițiul 1906 — 1907:

La 6 Martie	pentru	vinul alb și negru	necesar	depozitului,
« « « «		untura de porc	« « «	
« 7 « « «		săpunul ordinar și seul topit,		
« » « « «		colonialele	necesare	depozitului,
« 8 « « «		carnea de vacă	necesară	spitalelor,
« 9 « « «		pâinea și jimbla	» »	
« 15 « « «		uleiul mineral, uleiul fiert și valvolina,		
» » « « «		petroleul	necesar	spitalelor,
» 16 « « «		deșertatul	latrinelor	dela Stab. Eforiei,
« » « « «		cărbuni «Cardif»	necesari	spitalelor,
« 17 « « «		sticlele medicinale și obiectele de sticlă,		
« 20 « « «		materialele electrice	necesare	depozitului.

Concurenții vor prezenta oferte sigilate, însoțite de garanție.

Eforia spitalelor civile din București aduce la cunoștința publică că s'a scos din licitație moșia Deșirați din jud. Brăila și Luciu-Giurgeni, din județul Ialomița, publicate în «Monitorul Oficial» No. 252/906.

În ziua de 12 Aprilie 1906, ora 10^{1/2}, a. m., se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru arendarea moșiei Răsmirești a Casei Pensiunilor a Eforiei, com. Trestenicu de sus, județul Vlașca, pe termen de 10 și 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1908.

Garanție provizorie pentru admitere la licitație lei 10.000.
Oferte condiționale și supra oferte nu se primesc.

* * *

Idem pentru arendarea moșiilor mai jos notate, pe un period de 10 și 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906 și anume:

«Județul Ilfov». — Vărăști, com. Vărăști-Obedeni, garanție provizorie lei 15.200.

«Județul Prahova». — Rășani, com. Adâncata, garanție provizorie lei 4.400.

«Județul Vlașca». — Gurgueți-Bățcoveni, com. Cosmești, garanție provizorie lei 20.200.

Oferte condiționale și supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale, precum și orice alte informațiuni se pot lua la Sev. Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

Licităția se va ține conform art. 72 — 83 din legea comptabilității publice.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, „
G. I. Goschen . . . . . „
Viconteles Duncannon . . . . . „
E. W. H. Barry . . . . . „
Robert Hamilton Lang . . . . . „
Demetre de Frank . . . . . Viena
P. Naville . . . . . Paris
Ad. Vernes . . . . . „

Directori: { C. A. Stolz
                  { E. E. Goodwin.
Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur . . . . . Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3 955 688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.60
Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite . . . . . Lei 33.000.000
Vice-președinte A. Bălcoianu.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

Veste gospodarilor noștri dela sate.

Înainte de Sf. Nicolae, a eșit dela tipar un Calendar pe anul nou 1906.
scris anume pentru săteni cu vorbe ce le pricepe oricare. Într'ânsul
găsești de citit bucățile acestea: 1) Urare de noroc pe anul acesta nou;
2) Întâmplările cele mai însemnate decând îi lumea; 3) Sărbătorile când
îs deschise dughenile și când nu se ține școală; 4) Sărbătorile anului
întreg; 5) Rugăciune de secetă; 6) Iubirea și cinstirea părinților; 7)
Sărbătorile ce trebuie ținute; 8) Ce zice Sf. Scriptură de bețivi; 9) Răs-
boiul Rusiului cu Japonul; 10) De vorbă cu moș-Gheorghe (tot despre
răsboiul acesta); 11) Regele nostru împlinește 40 ani de domnie; 12)
Oameni de bine; 13) Sfaturi pentru lehuze; 14) Vorbe de înțelepciune;
15) Cum trebuie să ne punem copiii la cale; 16) Copiii la meșteșug; 17)
Nu vă vindeți pâinea dela gură; 18) Cântecul țaranului; 19) De ale gos-
podăriei; 20) Pământ ori bani?; 21) «Tesătoarea»; 22) Moșii de ale sta-
tului arendate la săteni; 23) Luțerinăria statului; 24) Sfaturi gospodă-
rești; 25) Vorbe de haz și multe alte lucruri bune se găsec în acest
calendar cum rar veți găsi în altă carte.

Un an întreg îl ai de prieten care te sfătue și-ți ține de urât. Pe ase-
menca odor nu-i păcat să dai cât de mult; însă el nu-i decât 40 bani
și are încă chipurile mândre ale M. S. Regelui și Reginei la 40 ani de
domnie, care se pot pune pe perete.

Cereți-l la adresa: Redacția calendarului gospodarilor săteni. *Buca-
Suceava*, trimetând banii cu mandat ori în mărci poștale.

Cine trimite bani pentru zece calendare, capătă două pe deasupra.

O DESLUȘIRE ABONAȚILOR NOȘTRI

Expediind avize pentru plata abonamentului, mai
mulți d-ni abonați le-au înțeles rău. Le dăm următoa-
rea explicațiune:

Când în aviz se zice: „Abonamentul D-voastră fiind
expirat încă dela 30 Septemvrie 1905. . .“ însemnează că
până la 30 Septemvrie 1905 abonamentul este plătit,
și că au de plată dela „1 Octomvrie 1905“ încoace, adecă
pe anul curent al IX-lea. Acelaș lucru pentru cele-
lalte date.